

## CHƯƠNG HAI MƯỜI

### MỘT NGÀY BẰNG BA THU

Rời khỏi khu vực nhà thờ, MaiAnh phải đi thêm một đôi quanh co mới gặp lại xe của mình. Chư vẫn trung thành chờ đợi nàng với nụ cười sẵn có.

MaiAnh chưa vội lên xe, hỏi Chư:

- Ta có thể nhờ em một việc được không?

Chư trố mắt kinh hãi nhìn MaiAnh, hỏi lại:

- Sao cô nương lại nói với em như vậy?

- Lúc nào ta cũng xem em là người bạn trung thành của ta. Sở dĩ ta hỏi em như thế vì việc ta sắp nhờ em vô cùng hệ trọng... cả cuộc đời ta!

Chư kính cẩn nói:

- Dù việc khó khăn nguy hiểm thế nào em cũng hứa hết lòng phục vụ cô nương.

MaiAnh lên xe vừa nói tiếp:

- Việc ta nhờ em chẳng khó khăn nguy hiểm, nhưng có lẽ sẽ cực một chút.

Chư cười:

- Có vậy mà cô nương e ngại à? Từ khi về sống trong nhà cô nương đến giờ em rảnh rỗi quá nhiều. Cho nên đôi khi em mong cô giao cho em việc gì đó cho đỡ buồn.

MaiAnh mừng rỡ nói:

- Nếu vậy thì khi em đưa ta về đến nhà, em thay đổi gấp y phục dạ hành phi ngựa ngay đêm nay đến Năng. Ta cần em đi đến đó để trao một thư khẩn cấp. (*Nantes, tỉnh thành ven biển ĐạiTâyDương cách Ba Lê khoảng 300 cây số*).

Chư hí hửng nói:

- Em sẵn sàng!

Không đợi MaiAnh nói thêm lời nào, Chư vội vàng nhảy lên xe vung roi cho ngựa phóng nhanh trên đường.

Một lúc sau về đến nhà, MaiAnh đi thẳng lên lầu vào tư phòng viết vội hai lá thư. Trong khi Chư sửa soạn gấp hành trang.

Giờ sau đó Chư mang sứ mệnh trọng đại ra đi, MaiAnh tiễn đến đầu ngõ dặn dò. Nàng trông theo đến khi người và ngựa của người giúp việc trung thành lẫn trong sương đêm mới quay trở vào nhà. Nàng về phòng mình nằm duỗi trên giường.

Một ngày qua trong đời nàng xảy ra biết bao việc hệ trọng...

Cũng ngày hôm nay nàng và Hoàng-đế NãPháLuân hội ngộ lần chót. Con thịnh nộ của người yêu được kết thúc bằng lời thú nhận: «Mãi mãi còn yêu dù phải tuyệt tình».

Cũng ngày hôm nay nàng biết nàng thọ thai, đồng thời cũng biết rằng đứa bé ra đời sẽ chẳng được mang họ cha nó, dù cha nó ở ngôi vị cao cả «Đại-đế!»

Và cũng ngày hôm nay nàng gặp lại cha GaThi, người Cha đỡ đầu thân ái. Để rồi vì muốn ly hôn với PhanXi, nàng phải chấp nhận điều kiện oái oăm là phải kết hôn với một người...

Nhưng người ấy sẽ là ai?

Nàng mong ước vị cứu tinh trong đời mình là ĐạTson. Vì chỉ có ĐạTson mới đem bảo đảm an ninh cho nàng và con nàng.

Có ĐạTson bên cạnh nàng sẽ không còn sợ PhanXi. Quyền uy của chàng tuy không sánh được với một NãPháLuân Đại-đế, nhưng sức dũng mãnh của con người hồ hải có đôi vai rộng, có khí phách hào hùng, có nét mặt rắn rỏi... cũng đủ bảo đảm cho mẹ con nàng sự an ninh tuyệt đối.

Làm vợ chàng chắc chắn nàng sẽ không phải khổ, dù nàng chưa yêu hay không yêu chàng chẳng nữa! Với một người đàn ông tính tình phóng khoáng dễ chịu, người đàn bà dễ tìm được hạnh phúc, nhất là đứa trẻ sẽ không sợ bị cảnh hiếp đáp tui thân với người cha không là cha ruột của mình.

Có thể rồi đây nàng sẽ theo chàng về xứ Mỹ mới lạ kia...

Cũng có thể nàng sẽ cùng chàng sống những ngày lênh đênh trên con tàu xuôi ngược đại dương... Một cuộc đời xa rời thế giới của loài người!

Hay nói đúng ra là nàng sẽ không còn chung đụng với xã hội phiền toái đầy hận thù. Nàng không phải gặp bộ mặt của những tên chính trị xảo trá, không phải nghe thấy cảnh chiến tranh chết chóc, lòng dân hoang mang...

Giây phút đó nàng sẽ nhận thức được cái thú vị của cuộc đời hồ hải. Đêm đêm làm bạn với trăng sao, ngày ngày kết tình cùng sóng nước... Những chuỗi ngày êm ả thơ mộng đó chẳng phải là cuộc sống thần tiên đó sao?

Nhớ lại khi trước chàng nói: *«Loài nhân ngư không thể sống trên mặt đất, nàng thuộc về biển cả, xin hãy theo tôi mà trở về với sóng nước, con tàu...»*

Phải!

Cuộc đời nàng từ khi sinh ra in hình như không có chỗ dung thân trên phần đất của quả địa cầu? Phải chăng nàng là hoá thân của loài cá biển nên không thể sống an bình trong xã hội loài người?

Bây giờ «Mỹ Nhân Ngư» muốn trở về nguồn gốc nguyên thủy của mình theo lời kêu gọi của chàng thủy thủ độ nào... Nhưng biết Thượng Đế có chiều lòng nàng không?

«- Đạt Sơn anh ơi! Giây phút này đây tôi rất muốn được theo anh lênh đênh trên con tàu của chúng mình. Tôi muốn

được anh đưa đi thật xa, đến một nơi không còn dấu vết của loài người, không còn dấu vết của kỷ niệm, của khổ đau...»

Có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ làm MaiAnh tỉnh mộng!

Nàng ngồi choàng dậy, lên tiếng hỏi:

- Ai đó?

- Bác đây! Cháu chưa ngủ phải không?

Nghe tiếng AnDu, MaiAnh hồi hải tuột xuống giường chạy tới mở cửa phòng mời vào.

MaiAnh đoán biết trong khi nàng đi gặp cha GaThi, AnDu lo chạy đi mượn tiền để nộp cho PhanXi cho đến giờ này mới lò dò về nhà.

Nàng cảm động suýt rơi nước mắt, nhưng cố gượng cười, nói:

- Thấy mặt bác, cháu cũng biết bác không xoay sở kiếm được tiền! Nhưng bác đừng lo! Cháu hiện có dư giả lắm.

AnDu nghe MaiAnh nói, mừng lên mặt, hỏi:

- Cháu tài thế? Tìm ở đâu ra vậy?

MaiAnh không đáp, chạy tới ngăn tủ bàn viết lấy bức thư của cha GaThi viết cho GiámĐốc ngân hàng LãPhi. AnDu đọc xong mừng quýnh nói:

- Với số tiền này không những đủ nộp cho PhanXi, mà ngân quỹ của mình sẽ dồi dào nhờ có 10 ngàn tiền vàng của Hoàng-thượng cho.

MaiAnh cũng vui được một lúc, nhưng nét mặt buồn rười ngay sau đó. Nàng chỉ ghé mời AnDu ngồi và nói:

- Bác hãy ngồi xuống đi. Cháu xin tường thuật buổi gặp mặt cha GaThi...

.....

Nàng chấm dứt câu chuyện bằng tiếng thở dài. AnDu ngậm ngùi bảo:

- À thì ra không có tự do nào người ta không trả giá đắt! Cháu muốn có cuộc đời tự do, thoát khỏi tên chồng lưu manh quỷ quái, cháu phải chấp nhận lấy một người... Không biết rồi đây người chồng mới của cháu ra sao? Phải chi cháu yêu Đạt...

AnDu muốn nói «Phải chi MaiAnh yêu ĐạtSơn và cả hai lấy nhau thì anh chàng lãng tử không phải ôm mối tình tuyệt vọng. Còn MaiAnh không phải lao đầu vào cuộc tình oan trái với NãPháLuân».

Cũng vì AnDu không muốn xen xỏ vào đời tư của MaiAnh nên để nàng tự quyết định đời nàng, ông không cho ý kiến. Bởi thế khi miệng ông vừa nhắc đến tên ĐạtSơn liền nín ngay.

Tuy không rõ hết ý của AnDu, nhưng MaiAnh thừa biết AnDu có nhiều cảm tình với ĐạtSơn, nên chắc ông sẽ vô cùng

hoan hỉ nếu biết được người chồng tương lai mà nàng lựa chọn và chờ đợi trong lúc này... chính là Đạt Sơn Bô Fo!

\* \*

Chờ đợi...

Cả cuộc đời Mai Anh dường như sinh ra để chờ đợi người khác!

Thuở nhỏ sống ở Sơ Tông, năm qua tháng lại nàng chỉ mong sao người cha đỡ đầu của mình trở về Anh. Cho nên mỗi chuyến về của Cha như đem trong lòng đứa trẻ mồ côi nguồn sinh lực để trưởng thành.

Thế rồi mỗi lần trở về, Cha lại hấp tấp ra đi... Và đứa bé Mai Anh ngày ngày đứng nhìn dọc theo con đường lát đá hoa, đếm đi đếm lại từng cụm bụi hồng, từng giàn hoa lý... cho đến ngày thấy lại bóng dáng thương yêu của nghĩa phụ trở về!

Khi gặp Phan Xi rồi yêu điên dại người đàn ông xinh lịch ấy. Từng giờ từng phút Mai Anh trông chờ bóng dáng tình nhân xuất hiện nơi đầu ngõ...

Nhưng Phan Xi không yêu Mai Anh, nên chẳng bao giờ hò hẹn hay thăm viếng như những cặp tình nhân khác. Thành ra suốt khoảng thời gian si tình đó nàng vẫn là người duy nhất trông đợi người tình đến mỗi xác mòn hơi!

Thời gian gần đây yêu Nã Phá Luân. Tuy được Hoàng đế sủng ái, nhưng lại là cuộc tình tạm bợ, không công khai. Nã-

PháLuân lại bận bịu trăm ngàn việc đại sự quốc gia, nên ở vào cương vị người yêu của Hoàng-đế, MaiAnh lúc nào cũng túc trực chờ đợi ở nhà để đón sự thăm viếng bất thần của người yêu.

Từ sáng đến tối nàng chỉ làm cái việc «điểm phấn trang hồng» để ngày ngày trông qua cửa sổ... đếm từng chiếc lá bay cho giây phút chờ đợi qua nhanh, cho phôi pha nhớ nhung thương tưởng...

Quả thật không có sự chờ đợi nào khiến con người không cảm thấy thời gian như dài ra... như bất tận!

Và trong đời MaiAnh tuy đã quen với sự đợi chờ... nhưng lần này sức đợi chờ của nàng gần như kiệt quệ!

Bởi vì...

Lần chờ đợi này không giống như những lần trước!

Nàng không phải chờ đợi một người thân, hay một người tình, mà là một cứu tinh, một người chồng trong tương lai, một thần linh hộ mạng!

Sự có mặt của người ấy sẽ thay đổi cuộc đời nàng.

«Sẽ đem nàng ra khỏi vũng lầy tình ái. Tặng cho nàng một cái họ cho con. Che chở nàng khỏi sự phá rối khủng bố của tên ma quái PhanXi. Giúp nàng không phải kết hôn với một người đàn ông xa lạ. Đưa nàng khỏi cái xã hội nhơ nhớp đầy hận thù. Và cho nàng một cuộc sống an lành không có những khổ đau!»



Xem thế mới biết tầm quan trọng của sự đợi chờ lần này và con người nàng chờ đợi ví bằng «một vị thần linh!»

Nhưng người ấy hiện giờ ở đâu?

Chàng hiện ở phương trời góc biển nào đây?

Kể từ khi MaiAnh sai Chư tốc hành lìa BaLê mang hai bức thư đến Năng để nhắn tin gấp với ĐạtSon đã hai tuần trôi qua. Hai tuần MaiAnh sống trong nỗi dật dờ trông đợi, không buồn ăn, không rời khỏi tư phòng.

Nhưng ngày qua ngày... tin tức của ĐạtSon vẫn bật tâm! Chư cũng biệt vô âm tín!

MaiAnh nhẩm tính con đường từ BaLê đến Năng chỉ mất vài ngày hành trình phi ngựa. Thế nhưng không hiểu sao Chư vẫn không trở lại? Dù không gặp được ĐạtSon, Chư cũng phải trở về báo trình với chủ chứ?

Sự thế khiến MaiAnh lo sợ có tai biến xảy ra dọc đường cho Chư. Bức thư nàng gửi cho ĐạtSon qua sứ quán Mỹ ở BaLê cũng chưa có phúc đáp! Tin tức từ Năng của Chư cũng không nghe ngóng được chút ít gì, khiến MaiAnh như ngồi trên đống lửa!

Thời gian như trớ trêu không trôi đi. Để sự chờ đợi của nàng càng mòn mỏi, mối lo âu mỗi ngày một to lớn thêm!

Đang lúc bồn chồn lo lắng MaiAnh bỗng nghe tiếng vó ngựa ngoài ngõ. Nàng tung mình chạy đến cửa sổ nhìn ra đường...

Một ky mã xuyên qua con đường trước nhà nàng rồi mất hút, để lại cho MaiAnh nỗi tuyệt vọng to lớn! Nàng không định khóc, nhưng nước mắt tự nhiên trào ra.

Đêm nay cũng như những đêm trước, nàng ngồi bên cửa sổ phòng ngủ, mỗi mắt nhìn trước ngõ nhà nàng mong chờ hai bóng dáng xuất hiện như ngày nào ở nhà lao bọn «hiệp sĩ áo đen».

Rồi bóng tối lại tràn ngập... Nàng không còn nhìn thấy được gì mới lên giường dỗ giấc ngủ. Song giấc ngủ vẫn không đến được dễ dàng!

Nàng trần trọc suốt đêm, bỗng nhớ NãPháLuân hiện cùng vợ đang hưởng tháng trăng mật. Trước đó NãPháLuân có gửi thư hỏi thăm nàng, lời lẽ tha thiết đượm tình. Nhưng MaiAnh thừa hiểu đó chỉ là lời an ủi thương hại đối với kẻ bị bỏ rơi.

Nàng nghe triều thần bàn tán «Hoàng-thượng đắm say duyên mới không thiết gì việc triều chính»! Nàng tự hiểu cuộc tình của nàng với người ấy đã hoàn toàn chấm dứt, nên nỗi buồn khổ giờ cũng lắng đọng trong tim.

Kỷ niệm mỗi tình này nàng còn lại đứa con. Một đứa con Vua nhưng ra đời không được làm hoàng-tử hay công-chúa, lại không được mang tên họ vương tước, nên nàng phải tìm gấp cho nó một người cha.

Khẩn cầu Thượng Đế cho ĐạtSơn kịp trở lại, cho con nàng được mang họ BôFo!

\* \*

Sáng hôm đó MaiAnh còn nằm dật dờ trên giường bỗng nghe tiếng nhận chuông. Một lúc sau người tớ gái gõ cửa phòng nàng báo tin có HamLinh đến viếng.

Nghe bạn đến nhà thăm mình, MaiAnh cố sức ngồi dậy. Nhưng nàng chưa kịp xuống giường, HamLinh đã xuất hiện trước cửa phòng.

Nhìn thấy MaiAnh mặt mày hốc hác, đôi mắt sâu quăm vì thiếu ngủ, HamLinh kinh hãi kêu lên:

- Em bị bệnh à? Giờ này đã 10 giờ sáng rồi, em không khoẻ sao còn nằm trên giường?

MaiAnh mỉm cười gượng gạo không đáp. HamLinh lo âu hỏi gặng:

- Em đau khổ vì Hoàng-thượng phải không?

MaiAnh lắc đầu:

- Việc này em khổ đã nhiều rồi, giờ có muốn đau khổ thêm cũng không còn sức nữa!

- Thế nghĩa là sao? Vì PhanXi chăng?

Trông vẻ lo lắng thật sự của HamLinh, MaiAnh cảm động lắm, muốn tỏ thật nỗi lo âu hiện tại với bạn. Nhưng nhớ lại lời giao ước với cha GaThi phải giữ bí mật đến ngày kết duyên mới, nên không thể thổ lộ mọi sự với HamLinh, đành phải nói trớ:

- Chị đoán đúng! Em đang lo vì hay tin PhanXi đã vượt ngục. Em biết phen này hắn sẽ tìm em trả thù một cách tàn khốc!

Nguyên hôm trước nàng cùng AnDu theo lệnh PhanXi đem 50 ngàn tiền vàng để chõ hẹn của hắn để chuộc cô AĐỜ-Lài. AnDu tay giữ túi tiền, bảo hắn giao AĐỜ-Lài, nhưng hắn viện cớ AĐỜ-Lài đã bỏ trốn trước rồi!

MaiAnh và AnDu biết bị PhanXi lường gạt, giật túi tiền lại, nhưng hắn chĩa súng hăm dọa, khiến cả hai đành để hắn ôm bạc chạy đi. Chẳng ngờ năm phút sau hắn bị mật vụ tóm cổ. Và người bắt hắn không ai khác hơn là HắcNgu. (*người chủ tàu đưa MaiAnh rời Anh độ nạn*).

Hắc Ngu sau khi biết 50 ngàn tiền vàng trong tay PhanXi là tiền của MaiAnh liền đưa trả lại nàng. Chính vì thế mà PhanXi uất hận nghĩ rằng MaiAnh toa rập với mật vụ bắt hắn. Lúc PhanXi bị HắcNgu còng tay kéo đi, hắn lườm MaiAnh bằng đôi mắt toé lửa và thề sẽ trả thù.

Vốn đã sợ PhanXi nên sau khi nghe lời hăm dọa của hắn, MaiAnh càng hoảng kinh hơn. AnDu trấn an MaiAnh:

- Bây giờ hắn đã ngồi trong tù rồi, hắn làm gì được cháu mà cháu lo sợ?

MaiAnh vẫn không an tâm, nói:

- HắcNgu theo dõi hắn ở bờ biển Anh từ lâu, mãi cho đến nay mới bắt được hắn để giao cho PhuXê. Cháu chỉ sợ PhuXê lại thả hắn ra, vì chắc bác cũng biết PhuXê chơi trò gián điệp đôi, thả ra để theo dõi...

AnDu không đồng ý dự đoán của MaiAnh. Ông cho rằng PhanXi là phần tử nguy hiểm cho NãPháLuân. PhuXê không thể nào chơi trò «thả hổ về rừng».

Chẳng ngờ ít hôm sau MaiAnh được HắcNgư báo tin PhanXi đã vượt ngục. Chính HắcNgư cũng không rõ vì sao cảnh sát lại lợi là việc canh phòng một tù nhân quan trọng?

HắcNgư không hiểu! Nhưng MaiAnh hiểu! Vì nàng đâu lạ gì chiến thuật của PhuXê?

Ngày hay tin PhanXi vượt ngục, MaiAnh suýt bất tỉnh vì quá kinh hãi. May nhờ có AnDu bên cạnh vỗ về trấn an. Dù vậy nàng vẫn lo sợ PhanXi sẽ tìm nàng nên không dám ra khỏi nhà, mà cũng để chờ tin tức của ĐạtSon.

HamLinh nhìn thấy bạn ưu tư héo hắt, liền an ủi:

- Em đừng quá lo âu sợ hãi. PhanXi nếu có trả thù em thì cùng lắm chỉ hăm dọa đòi tiền, chứ hấn không giết em đâu.

- Vì sao chị nghĩ như vậy?

- Vì chị nghĩ hấn là tên lưu manh không ngoan. Nếu hấn giết chết em thì đâu có lợi gì cho hấn? Hấn cần khai thác em, vì biết em là người hoàng-thượng thương quý. Em còn sống hấn có lợi mọi mặt.

Những lời lý luận của HamLinh giúp MaiAnh nhẹ hấn niềm lo. HamLinh nhìn thấy bạn có chút tươi tỉnh sau câu nói của mình liền cười:

- Chị tới để rủ em đi dạo phố với chị một vòng. Trời bữa nay nắng đẹp, em nằm nhà phí quá!

MaiAnh lắc đầu:

- Không! Em không muốn đi đâu hết! Trong lòng em không vui nên không muốn chường mặt ra đường.

HamLinh nài nỉ:

- Đi với chị một lúc thôi mà? Chị đang buồn nên muốn trút tâm sự với em.

Câu nói của HamLinh khiến MaiAnh mở tròn xoe đôi mắt vì ngạc nhiên.

Phải nói nàng kinh ngạc còn hơn nghe tin người ta đẻ ra trứng!

HamLinh thúc hối:

- Thay áo nhanh lên! Chị chờ em ở ngoài xe. Ở đây buồn quá, chị khóc lên đó.

Nghe bạn hăm dọa khóc, MaiAnh đang buồn cũng phải bật cười. Nàng không rõ HamLinh muốn nói đùa cho nàng vui, hay thật sự HamLinh có tâm sự muốn giải bày?

Con người như HamLinh mà biết buồn là một điều lạ! Dù sao nàng phải chiều bạn một lần, nên miễn cưỡng thay đổi xiêm y.

Một lúc sau cả hai ngồi trên cỗ xe, MaiAnh lên tiếng hỏi ngay:

- Chị có tâm sự gì, hãy nói em nghe coi?

- Em còn nhớ Nam-tước PhúNhĩ, tình nhân của chị, mà em có gặp ở nhà chị khi người ấy bị thương?

MaiAnh gục gật đầu:

- Nhớ chớ! Nhớ chớ!

Tưởng ai chớ người ấy nàng nhớ rất rõ ràng! Chính là tên dê xồm bị nàng cắn đứt môi đổ máu hôm nào...

Nàng nhớ đến ông ta thì khoé miệng có hơi cười. Nàng xâm xói nhìn bạn, hỏi:

- Ông ta thế nào vậy?

- Ông ta vừa có một con bò người Ý. Vậy mà ông còn dám vác mặt đến nhà chị! Em nghĩ coi có tức không chứ?

MaiAnh cười ra tiếng, hỏi:

- Làm sao chị biết được?

- Thì hấn nói ra! Khai ra! Hôm đó hấn đến chị hỏi hỏi đòi về. Chị hỏi lý do. Hấn khai huých toẹt hấn có con bò Ý, tên chi chi đó... Con nhỏ có tính hay ghen, nên đi đâu cũng phải đưa nó theo. Hấn về BaLê dĩ nhiên con đó đi kè kè một bên. Bữa đó hấn bỏ con nhỏ ở khách lén tới thăm chị, nhưng sợ nó

biết nên không dám ở lại với chị lâu. Chị nghe hấn kể, tức giận mắng hấn một trận toí bời, rồi tổng hấn ra cửa!

HamLinh kể đến đó sắc mặt phùng phùng giận. MaiAnh trông thái độ của bạn, nhin cười không nổi, ôm bụng cười lăn!

HamLinh thấy bạn cười cũng gượng gạo cười, nói tiếp:

- Chị tức một điều là không ngờ hấn dám phản bội mình.

MaiAnh dí dỏm nói:

- Bữa nay chị biết đau khổ vì tình rồi phải không? Có thể chị mới biết được một phần nỗi đau khổ của em.

- Phải chị biết hấn có bồ thì đã mau mau bỏ hấn trước rồi? Đâu này để hấn bỏ mình mới tức chớ?

- À, như vậy thì chị không phải đau khổ vì bị phụ tình, mà đau khổ vì chút lòng tự ái, phải không?

- Đúng vậy! Đàn ông mà? Mình không yêu được người này thì tìm người khác. Họ có chung tình với mình đâu, mà mình phải chung tình với họ để chuốc lấy khổ sâu?

Nghe bạn nói, MaiAnh thở ra:

- Đàn bà có tư tưởng như chị cũng hiếm lắm!

HamLinh hãnh diện nói tiếp:

- Ngày nào hết thầy đàn bà con gái trên thế giới có tư tưởng như chị thì không còn ai là nạn nhân của đàn ông nữa!



MaiAnh nheo mắt nói:

- Thì lúc ấy đàn ông sẽ là nạn nhân của đàn bà.

- Ồ, phải đó! Trời sinh ra đàn ông hình thù vạm vỡ, có sức lực là để họ làm tôi mọi phục vụ cho đàn bà. Vậy mà không hiểu tại sao triệu triệu đàn bà trên thế giới lại ngu muội phục tùng hầu hạ đàn ông? Thật là làm điều trái ý của Thượng đế! Bởi thế mới có chiến tranh hoài!

Nghe bạn lý luận ngộ nghĩnh, MaiAnh quên mất nỗi lo âu trong lòng, vui vẻ hỏi:

- Vì sao đàn bà phục tùng hầu hạ đàn ông lại sinh ra chiến tranh?

- Em nghĩ coi, giả tử hết thấy đàn ông trên thế giới tối ngày nai lưng hầu hạ phục thị cho đàn bà, họ đâu có giờ rảnh để đánh lộn nhau? Lúc đó họ là nạn nhân của đàn bà, mệt ngất ngư rồi, còn sức đâu mà làm chiến tranh?

MaiAnh cười khi:

- Chị nói đúng một phần. Nhưng chiến tranh giữa đàn ông có khi là do đàn bà gây ra.

- Đồng ý! Nhưng sự thể đó không gọi là chiến tranh. Bất quá là cuộc đánh lộn giữa ông này với ông kia, vì bà nọ... Họ đánh lộn nội bộ giữa họ, chớ không dính líu gì đến quốc gia hay quốc tế.

- Nhưng...

Câu chuyện nói đến đó phải ngưng vì xe đã ra đến phố. Cả hai xuống xe đi song song với nhau ngắm nhìn những thứ bày bán của các hiệu buôn.

Giờ ấy người người đông nghẹt, thiên hạ chen chúc nhau đi. HamLinh kéo MaiAnh bước tới, nói:

- Theo chị! Chúng ta tới tiệm bán đồ biển. Chị muốn mua ít tôm cua về nhà bày tiệc.

- Nhà chị có khách à?

- Không có ai cả! Bày tiệc đãi hai đứa mình đây mà.

MaiAnh từ chối:

- Em phải về! Em đi chơi với chị một lúc thôi. Em còn nhiều việc chờ đợi ở nhà.

HamLinh giận dữ:

- Sao em khó mời thế?

- Em xin lỗi chị. Hẹn ngày khác em sẽ đến với chị. Bữa nay em không thể đi lâu được.

Sự thật MaiAnh không bận việc gì ngoài việc chờ tin của Chư và ĐạtSơn. Nàng không dám thổ lộ với HamLinh nên mãi nói vòng vo.

Không lôi kéo MaiAnh về nhà ăn trưa, HamLinh quyết mời tại chỗ:

- Sáng nay em còn nằm trên giường đã bị chị lôi đi, nên đã ăn uống gì đâu? Vậy chị mời em vào nhà hàng ăn lót lòng nhé?

Nghe HamLinh nhắc, MaiAnh thấy đói, nên vui vẻ nhận lời:

- Hoan nghênh! Bị chị kéo đi, em chưa ăn uống gì. Bây giờ em thèm ly cà phê và đói bụng nữa.

Đôi bạn xuyên qua tiệm bán đồ gia vị nổi tiếng, thấy vô số các bà các cô đứng nhao nhao chờ đợi đến lượt mua. Trong số khách hàng, MaiAnh thấy có một người đàn bà ăn mặc sang trọng kiêu cách, đi với người tớ gái.

MaiAnh khều tay bạn, hỏi khẽ:

- Ai vậy?

HamLinh trả lời thao thao bất tận, song chẳng lọt vào tai MaiAnh, vì mắt nàng mãi theo dõi một cô gái từ quán cà phê bên kia đường bước ra.

Cô gái đó không xa lạ gì với MaiAnh. Cô ăn mặc khá lịch sự, từ trong nhà hàng đi ra rồi đứng trước cửa như chờ đợi ai?

HamLinh nhìn theo tia mắt của bạn, thấy MaiAnh chăm chú nhìn tiệm cà phê bên kia đường, liền hỏi:

- Bộ em muốn vào đó sao? Tiệm đó chẳng lịch sự tí nào! Mình tới nhà hàng Thái Dương sang trọng hơn.

MaiAnh bám nhẹ vào tay HamLinh:

- Em đang theo dõi cô gái có choàng chiếc khăn đỏ. Chị hãy nhìn kỹ xem.

HamLinh nghe lời bạn nhìn cô gái rồi nói:

- Con nhỏ coi cũng khá. Nhưng nó có gì đặc biệt đâu mà em lưu ý?

- Cô ta là Gen, bồ của MộVấn, một trong những tên phản loạn trong nhóm «hiệp sĩ áo đen». Em tự hỏi cô ta đang làm gì ở đây? Phải chăng bọn áo đen sắp sửa dỡ trò gì...?

Nghe nói, HamLinh liền cùng MaiAnh theo dõi mọi cử động của Gen. Dường như Gen sợ có người nhận ra mình nên lấy khăn choàng quấn cao bít phân nửa mặt. Cử chỉ lạ lùng của cô ta khiến MaiAnh nghi ngờ có việc gì xảy ra?

Một lúc sau có một cỗ xe đen từ xa đỗ lại, đậu chênh chếch với quán cà phê.

Cỗ xe tuy không có gì đặc biệt, nhưng đối với MaiAnh nó rất đặc biệt, làm nàng kinh động! Chính là cỗ xe đã có lần nàng ngồi trong đó...

Gen thấy xe liền bước nhanh lại thì thềm to nhỏ chi chi đó với người trong xe... Rồi cô ta quày quả trở lại đứng trước cửa nhà hàng như lúc nãy.

Ít phút sau có một người đàn ông từ trong đi ra... MaiAnh thấy người ấy thì kinh ngạc kêu lên:

- Lạ kì! Nam-tước SơCơ sao ở đây? Chẳng lẽ Nam-tước là người Gen chờ đợi?

HamLinh nghe MaiAnh gọi Nam-tước SơCơ cũng giật mình trở mắt nhìn...

HamLinh đâu lạ gì tên tuổi ông vua hàng hải này? Một người giàu có và thế lực nhất đương thời, mà NãPháLuân hoàng-đế trọng vọng. *(độc giả chắc không quên người này là chủ tướng của Văn LôRu, cũng là người từng cứu MaiAnh khỏi nhà tù LaZa).*

Trong lúc MaiAnh còn đang thắc mắc, Gen đã bắt đầu hành sự...

Nàng ta bước thất thểu trước mặt Nam-tước SơCơ, rồi bất thình té nhủi vào người ông. Thái độ của Gen làm MaiAnh kinh hoảng, phóng nhanh qua đường.

Nam-tước SơCơ thấy một cô gái xỉu trong lòng mình, ông quỳnh quáng ôm bọ cô ta vào lòng. Gen mở mắt thều thào nói:

- Thiếp bị bệnh thành linh. Xin Ngài vui lòng mang thiếp đến chiếc xe đậu đằng kia.

Cô ta vừa nói vừa đưa tay chỉ cỗ xe đen đậu bên lề đường. Nam-tước SơCơ liền bồng nàng lên bước đi...

Bồng có một giọng nói thanh tao từ sau lưng phát ra:

- Cô này không đau bệnh chi đâu! Tốt hơn Ngài nên bỏ cô ta xuống!

Cả Nam-tước lẫn Gen đồng giật mình đưa mắt nhìn người vừa phát ra tiếng nói... Gen trông thấy người ấy miệng há hốc, mặt đỏ sặc kinh hoàng.

Còn Nam-tước SơCơ thì mừng rỡ, kêu lên:

- Cô MaiAnh ĐờSơNa!

MaiAnh mỉm cười:

- Phải! Chính thiếp! Nhưng Ngài mau bỏ cô ta xuống! Cô chẳng đau yếu gì đâu! Cô ta muốn dụ Ngài đến chiếc xe đen kia... Vì trong xe đó có kẻ muốn bắt cóc Ngài.

Nghe MaiAnh nói, Nam-tước SơCo liền quăng Gen xuống. Gen sùng sộ với MaiAnh:

- Sao lại là ngươi? Tại sao ngươi cứ dẫm chân lên đường đi của ta?

MaiAnh thản nhiên đáp:

- Nếu ngươi không làm điều xấu xa thì ta dẫm chân ngươi làm gì?

Gen hần học:

- Dù sao lúc này ta bị bệnh thành linh, ai cũng thấy ta vừa bị ngất.

MaiAnh khinh khỉnh nói:

- Và bây giờ nhờ sự xuất hiện của ta bệnh người đã hết. Vậy người còn cầu nhàu gì nữa chớ?

Lúc bấy giờ giữa phố phường người người qua lại đông đảo. Nghe hai cô gái cãi nhau, thiên hạ bu quanh như xem hát.

Gen biết mưu kế mình thất bại nên len lén bước thụt lùi định chuồn đi. Bất ngờ có năm ngón tay cứng như sắt nắm giữ vai cô ta và giọng nói lạnh lùng phát ra từ cửa miệng người đàn ông vừa bỗng ẵm cô ta:

- Khoan đã người đẹp! Người đẹp hãy giải thích với tôi sự việc này là thế nào?

- Tôi không có gì để giải thích cả!

Cô ta vừa nói vừa trụt vai khỏi bàn tay của Nam-tước SơCơ và định chạy đi.

Lúc ấy bỗng có một người đàn bà đẹp từ xa đi tới với hai cảnh sát. Người ấy lên tiếng:

- Nàng này không có lời gì để giải thích với Ngài Nam-tước, nhưng chắc phải giải thích với cảnh sát an ninh.

Hai người lính chụp Gen kè đi. Gen vùng vẫy chống đối:

- Mấy người lấy cớ gì mà bắt tôi? Tôi có tội gì chớ?

Một trong hai cảnh sát trả lời:

- Tội người định bắt cóc Ngài Nam-tước, chớ tội gì nữa?

- Các người không có bằng chứng, sao lại tin lời vu cáo của con nhỏ thù vật kia chứ?

Ý cô muốn nói «con nhỏ thù vật là MaiAnh». Nhưng viên cảnh sát cười gằn:

- Bằng chứng là hai tên đồng lõa với người nơi cỗ xe đã bị tóm và đã khai tất cả rồi. Bây giờ người đẹp khỏi phải chống cự vô ích, nếu không muốn chúng tôi dùng võ lực.

Gen bị kè đi, uất hận chiếu tia mắt căm hờn nhìn MaiAnh. Cô ta hần học nói:

- Có ngày mi sẽ trả món nợ này. Đồ điếm!

MaiAnh mím môi không nói gì. HamLinh bước tới cạnh bạn. MaiAnh chợt nhớ mình chưa giới thiệu bạn với Nam-tước SơCơ nên mỉm cười nói:

- Thiếp xin giới thiệu với Ngài Nam-tước, đây là phu nhân HamLinh, bạn thân của thiếp.

Nam-tước SơCơ nghiêng mình chào:

- Hân hạnh được biết phu nhân và cũng xin cảm tạ phu nhân việc gọi cảnh sát để giải quyết bọn kia.

- Không có chi, thưa Ngài.

Nam-tước SơCơ nói với MaiAnh và HamLinh:



- Tôi xin mời hai phu nhân vào quán ăn kem, uống cà phê. Lâu rồi không có tin tức của cô MaiAnh, nên tôi cũng muốn hỏi thăm một chút.

HamLinh và MaiAnh đều vui vẻ nhận lời mời. Họ vào nhà hàng lúc này và chọn chiếc bàn cạnh cửa kính, có cái nhìn ra mặt phố.

Bỗng nhiên đôi mắt xanh của Nam-tước SơCơ như cười lên, nhìn MaiAnh một lúc rồi nói:

- Đã có nhiều lần tôi viết thư cho PhuXê hỏi thăm tin tức cô, nhưng ông ta không trả lời.

MaiAnh cười nhẹ:

- Tôi không ngụ nơi nhà ông PhuXê. Nhưng dù tôi ở đâu mà ông ta không chuyển thư của tôi, thật là tệ!

Nam-tước SơCơ mỉm cười:

- Tôi cũng nghi ngờ ông ta quăng thư của tôi vào sọt rác! Nhưng thôi! Bữa nay may mắn gặp cô, thấy cô bình an tôi đã an lòng. Chuyện này trở lại BroTông tôi không còn vẩn vơ lo lắng cho cô nữa!

MaiAnh kinh ngạc hỏi:

- Ngài lại sắp rời BaLê rồi sao?

- Tôi phải đi ngay hôm nay.

Ông ta nhìn MaiAnh bằng đôi mắt tiếc rã về cuộc hội ngộ ngắn ngủi.

Thấy nàng ăn mặc sang trọng, đeo nữ trang đắt tiền, SơCƠ muốn hỏi thăm cuộc sống của nàng ra sao, nhưng không dám hỏi. MaiAnh cũng muốn tâm sự đôi lời, nhưng không biết mở đầu ra sao, nên cả hai cùng lặng im.

HamLinh tinh tế, biết SơCƠ thắc mắc cuộc sống hiện tại của MaiAnh, nên nói thay cho bạn:

- Ngài Nam-tước đang ngồi trước mặt với nữ hoàng của BaLê đó.

- Thật vậy sao? Hèn chi tôi nghi ngờ.

MaiAnh cười nhỏ:

- Tôi thay đổi nhiều quá, phải không? Ngay cả tên họ tôi hiện cũng đổi thay là Mai TêLa.

- Hả? Té ra là cô? Khấp kinh thành BaLê ai cũng ca tụng và chiêm ngưỡng tài năng và nhan sắc của nữ danh ca Mai TêLa. Nhưng tôi quả thật không ngờ mình có vinh hạnh làm quen với nàng trước nhất.

Bỗng nhiên SơCƠ thảng thốt hỏi:

- Cô... cô cũng là của... Hoàng-đế?

Ông ta nói ngập ngừng không ra câu, mặt đỏ ửng khi nói. MaiAnh thăm hiểu SơCƠ ít khi về BaLê nên không biết nhiều về những bàn tán giữa các giới trưởng giả. Chắc ông không

tưởng tượng nổi MaiAnh trở thành Mai TêLa nhân tình của NãPháLuân!

Ông nhìn nàng bằng ánh mắt nửa xúc động, nửa tiếc thương.

Đôi mắt xanh và màu da nhuộm nắng đại dương của ông làm MaiAnh nhớ đến ĐạtSon. Nàng thở dài, hỏi:

- Chắc Ngài rất khó chịu khi biết cuộc đời của tôi hiện nay, phải không?

SơCơ nhìn xoáy vào mắt MaiAnh đáp:

- Tôi không khó chịu, nhưng tôi nghĩ cô đang buồn khổ lắm!

- Vì sao Ngài nghĩ thế?

- Bởi tôi biết cô không thuộc loại đàn bà đùa giỡn với ái tình. Chắc cô yêu người ấy nhiều, nên hiện tại đau khổ lắm phải không?

MaiAnh cúi mặt đáp nhỏ:

- Tôi hiện không còn là nhân tình của người ấy nữa. Quả thật tôi đã đau khổ. Nhưng bây giờ cũng phải ăn, phải thở, để sống tiếp.

Giọng nàng chua chát bi thương. SơCơ ngồi lặng một lúc đứng lên nói:

- Tôi đến giờ phải đi rồi! Rất tiếc cuộc hội ngộ ngắn ngủi quá!

MaiAnh ngược mắt tha thiết hỏi:

- Tôi còn dịp nào gặp lại Ngài không?

- Chuyến sau trở về BaLê tôi sẽ... tìm cô. À mà tìm cô ở đâu?

- Biệt thự ĐờSơNa ở đường LiLa. Tôi rất vinh hạnh chờ dịp đón tiếp Ngài ở tư gia.

SơCơ nắm bàn tay MaiAnh đặt nụ hôn từ giã, rồi nói giọng nửa đùa nửa thật:

- Đừng nên sẵn đón tôi nhiều. Lỡ như tôi làm mặt lì ở mãi trong nhà cô thì nguy! Cô nên biết người hồ hải đa cảm lắm đó nghe.

Sau cái nghiêng mình chào HamLinh, người ấy đi đến chỗ trả tiền rồi bước ra cửa, để lại hai người đẹp ngẩn ngơ nhìn theo...

HamLinh vụt thở ra:

- Chao ôi, đi đâu mà có em bên cạnh thiên hạ chỉ nhìn ngó em thôi! Chị bị thiệt thòi quá nhiều!

MaiAnh chu miệng hỏi:

- Ai nhìn ngó em đâu?

- Thì Nam-tước SơCơ chớ còn ai nữa? Phải không có em bên cạnh chắc chị «cua» ông ta rồi. Tiếc quá! Ông ấy là loại đàn ông chị mê thích đấy!

MaiAnh cười, nói đùa:

- Thôi đi! Chị nhiều bồ quá rồi! Hãy để người ấy cho em.

HamLinh làm bộ mặt nghiêm:

- Đàn ông là nhu cầu đời sống của chị. Người ấy vừa mắt chị lắm. Lần sau khi ông ta tới nhà em, mà em không báo tin cho chị biết để gặp ông ta, chị sẽ giận em và «tù» em luôn.

MaiAnh cười hề hề:

- Được rồi! Được rồi! Em hứa sẽ làm vừa lòng chị.

Đôi bạn gái sóng vai nhau ra về. Trời đã giữa trưa, thiên hạ đổ xô ra các quán ăn trưa đông nghẹt. HamLinh kéo tay bạn đi vào con đường tắt đến chỗ đậu xe, bỗng nói:

- Nhớ lại đôi mắt đầy hận thù của con nhỏ Gen khi nãy, chị cảm thấy ghê ghê. Biết rằng hiện nay nó vào tù, nhưng em cũng nên đề phòng nó sau này. Đàn bà mà trả thù còn ác hiểm vạn lần hơn đàn ông đó em.

MaiAnh thần thờ nói:

- Nó có trả thù em cũng đành chịu, chớ lẽ nào đứng yên nhìn cô ta bắt cóc một người quen từng đối tốt với mình sao?

Cuộc đời nàng từ đêm sau hôn lễ ở Sơ Tông cứ lao đầu tiến tới... dù biết hiểm nguy trước mắt cũng không dừng lại được!

Làm sao cưỡng lại định mệnh?

Ngày nào kết hôn với Phan Xi trở thành mệnh phụ phu nhân Ra Me. Rồi ngày nay cũng xác thân quý phái đó trở thành con ca kỹ Mai Tê La!

Chẳng biết rồi mai đây nàng sẽ trở thành bà Bô Fo, họ của Đạt Sơn, hay bà X, bà Y... nào đó?

Bí mật của định mệnh chưa được lộ ra!

\* \*

Vào cổng rào việc trước tiên Mai Anh phóng tầm mắt nhìn chuồng ngựa. Nàng trông thấy con tuấn mã Chư cỡi đi bữa trước hiện đứng sừng sững trong chuồng.

Mai Anh mừng rỡ chạy quỳnh vào nhà không khác gì trẻ con đón mẹ đi chợ về.

Ni Na từ trong nhà đi ra đụng sầm vào người Mai Anh từ bên ngoài tung mình phóng vào... Hai bên dội ngược! May mà không ai bị té. Mai Anh hỏn hỏn hỏi:

- Chư đâu? Chư đâu?

- Thưa cô nương! Chư về tới nhà là muốn trình mọi việc với cô nương. Nhưng em cho Chư biết cô đi ra ngoài nên Chư đã lên phòng thay đổi y phục. Để em gọi Chư xuống nhà nhé?

MaiAnh khoác tay, nói:

- Thôi đi! Hãy để ta lên phòng gặp Chư.

Nàng nói liền phóng nhanh lên mấy bậc thang lầu, cầm đầu chạy vút tới cửa buồng riêng của Chư thì mất thăng bằng chao đảo suýt ngã, đúng vừa lúc Chư trong phòng đi ra chụp được cô chủ! Chư hốt hoảng kêu lên:

- Trời ơi, cô nương sao vậy? Cô làm em sợ quá!

MaiAnh hồn hển hỏi:

- Tại sao đến hôm nay em mới trở về? Em có biết ta mong chờ em sắp diên lên không? Ta ngỡ em đã chết bờ chết bụi ở đâu rồi chứ?

Bị chủ trách móc, Chư nhỏ nhẹ đáp:

- Em đến Năng tìm gặp ông PaĐờSan để đưa thư cô, nhưng ông ấy cho biết tàu ông ĐạSơn hiện đang dừng bến ở BaDong (Bayonne). Em tức tốc phi ngựa đến BaDong. Nào đâu khi em đến nơi thì con tàu đã rời bến. Em không biết phải làm sao, đành phải trở lại Năng để nhờ ông PaĐờSan giữ gìn lá thư của cô chờ gặp ông ĐạSơn thì trao lại. Bởi vì chạy tới chạy lui mất nhiều ngày nên mới khiến cô nương mong đợi. Em xin lỗi.

MaiAnh nghe qua tự sự thì biết Chư đã hết lòng, mà thư không giao được là do số phận của mình. Nàng buồn rầu nói:

- Như vậy thì chắc là thư không thể nào tới tay của ĐạtSơn phải không?

Chư an ủi:

- Em nghĩ, có thể ông ĐạtSơn sẽ nhận được thư, vì nghe như con tàu của ông sẽ trở lại Năng trong vài ngày tới. Thật ra em muốn ở lại đó để chờ gặp ông ấy, nhưng sợ đi quá lâu cô nương mong đợi nên phải quay về. Dù sao xin cô nương an lòng. Ông PaĐờSan hứa sẽ trao bức thư tận tay ông ĐạtSơn ngay khi tàu cập hải cảng Năng.

MaiAnh nghe có chút hy vọng trong lòng, nên mỉm cười bảo Chư:

- Thôi em hãy đi tắm rửa và nghỉ ngơi cho khỏe. Hơn nửa tháng trời dong ruổi ngoài sương gió chắc người và ngựa đã mệt lắm rồi. Ta thật cảm ơn em.

Chư rụt rè hỏi:

- Trong thời gian em đi vắng, chắc cô nương tìm người thay thế đánh xe?

MaiAnh lắc đầu:

- Ta nằm nhà suốt hai tuần nay, cả ngày chỉ ngóng chờ em quay trở về thôi. Còn tìm người khác thì có ai giỏi và đáng tin cậy được như em mà thay thế?



Được chủ khen, Chư cảm động đôi mắt ửng đỏ. MaiAnh sợ cảnh bi lụy nên gấp bước về phòng mình. NiNa cũng vội theo chủ vào phòng để đưa một lá thư trình lên MaiAnh:

- Thưa cô nương! Khi nãy có người vừa mang đến cho cô nương bức thư này.

Nhìn phong thư có đóng lớp khăn dấu chữ Thập, ngoài phong bì là nét của cha GaThi, MaiAnh cảm nghe tứ chi rùng rờ, tim đập thình thịch!

Giờ định mệnh đã điếm rồi sao?

Bức thư này không khác gì bản án giam nhốt đời nàng! Một bản án chung thân trong hôn phối? Hay là bản án tử hình giết chết cuộc đời nàng?

NiNa nhìn thấy sắc mặt chủ xanh mét khác thường khi nhận lá thư thì lo sợ hỏi:

- Cô nương không sao chứ? Em pha cho cô một ly trà với mật ong nhé?

MaiAnh thở ra:

- Được!

Người tứ gái trở lại với tách trà trên tay, MaiAnh vẫn chưa mở thư. NiNa giúp chủ thay áo mà có cảm tưởng như đang chăm sóc một người có xác không hồn!

Khi người tứ gái rời khỏi phòng, MaiAnh ngồi thừ một lúc bỗng cảm thấy xấu hổ vì sự hèn yếu của mình.

Trước sau gì nàng cũng phải mở thư ra đọc! Trước sau gì nàng cũng không thể chống nổi định mệnh! Vậy nàng lo lắng sợ hãi có lợi ích gì đâu?

Nàng mở thư lẩm nhẩm đọc...

*«Ta hẹn con ngày 15 tháng 7 tại LuCa (Lucca, một tỉnh nhỏ của Ý). Để lấy thông hành và có chiếu kháng để dàng, con hãy khai với chính quyền là đi nghỉ mát. Nhớ đúng hẹn tại khách sạn ĐôngMô, cạnh nhà thờ Lu Ca.»*

Thư cha GaThi viết chỉ mấy hàng chữ!

Tại sao Cha tiết kiệm lời nói với nàng thế ấy? Tại sao cho đến ngày giờ này Cha vẫn không hé môi về con người bí mật kia? Tên họ tuổi tác của người đàn ông sắp làm chồng nàng Cha cũng không tiết lộ! Tại sao? Tại sao chứ?

MaiAnh muốn thét lên, trong lòng nghe oán hờn người nghĩa phụ mà từ trước đến nay nàng một lòng thương yêu kính trọng.

Nàng tức giận vò nát lá thư, rồi quăng vào lò sưởi. Ngọn lửa cháy phừng lên, y như máu nóng trong người nàng phừng phực cháy!

Không chịu đựng nổi oán giận trong lòng ngùn ngụt dâng cao, MaiAnh lớn tiếng gọi NiNa.

Chùng thấy NiNa chạy đến hầu chủ với nét mặt kinh hoàng sợ hãi, MaiAnh dịu con bực tức, nhỏ nhẹ hỏi:

- Ông AnDu có ở nhà không?
- Thưa cô nương, ông vừa về đến nhà.
- Em thưa với ông là cô có chuyện muốn nói.
- Thưa vâng.

Sau tiếng vâng, NiNa chạy đi tìm AnDu. Khi AnDu đến phòng MaiAnh thấy nàng đang gằm đầu ôm mặt. Ông đứng lặng một lúc mới lên tiếng:

- Cháu nhận được tin không vui phải không?

MaiAnh không ngược mặt lên, đáp bằng giọng rầu rĩ:

- Chư đã trở về, nhưng không gặp được ĐạtSon để đưa tin. Cháu lại vừa nhận được thư của cha GaThi hẹn ngày gặp Cha ở LuCa.

Vì hôm ấy có giao ước với cha GaThi phải giữ bí mật những giao ước giữa nàng với Cha, nên MaiAnh chỉ kể sơ với AnDu rằng «cha GaThi đồng ý hủy bỏ hôn thú giữa MaiAnh với PhanXi, nhưng buộc nàng phải lấy chồng trong vòng một tháng».

AnDu không rõ quyết định của MaiAnh chọn ĐạtSon làm chồng, mà cũng không hay biết việc nàng đã có thai với Nã-PháLuân.

Vì vậy AnDu lấy làm khó chịu trước điều kiện cha GaThi buộc MaiAnh lấy chồng gấp. Ông chau mày nói:

- Bác thật không hiểu nổi nghĩa phụ của cháu! Vì sao ông lại ép buộc cháu phải lấy chồng khẩn cấp chớ?

MaiAnh không thể giải thích cho AnDu hiểu, nên nói:

- Cháu đã ký giao ước với Cha rồi! Trong vòng một tháng cháu phải qua LuCa gặp Cha để cử hành hôn lễ với người mới. Cháu sai Chư đi tìm ĐạtSơn, chắc bác cũng thừa hiểu cháu muốn nhờ chàng làm chồng. Nào ngờ...

Nàng nói đến đó nghẹn ngào không thể dứt câu. AnDu cũng tái tê đứng lặng một chỗ!

Ông vốn có lòng quý mến ĐạtSơn nên vẫn ao ước cái ngày MaiAnh yêu anh chàng hồ hải ấy. Thế nhưng bấy lâu nay MaiAnh mãi theo đuổi mối tình vô vọng với NãPháLuân, AnDu không thể khuyên can MaiAnh được. Nhưng thâm tâm AnDu vẫn mong một ngày nàng sáng suốt đáp lại tình yêu của ĐạtSơn, để anh chàng thủy thủ không phải ôm mối tình si tuyệt vọng.

Giờ đây mọi sự gần như tốt đẹp thì trở trêu thay ĐạtSơn lại bật tằm! Thế mới biết đã không duyên nợ cùng nhau, cho dù có sắp đặt mưu tính cũng không thành!

AnDu thở dài nhìn MaiAnh, giọng bùi ngùi:

- Bây giờ cháu tính sao?

MaiAnh gượng cười, nói giọng chua chát:

- Còn tính sao nữa? Phải đến chỗ hẹn đúng ngày! À, xin bác cho cháu biết từ đây đến LuCa phải mất mấy ngày đường?

AnDu lẩm nhẩm tính một khắc rồi đáp:

- Phải xuyên qua hơn ba mươi tỉnh thành, chắc phải hai tuần mới tới nơi.

Nghe AnDu nói, MaiAnh ôm đầu rên rĩ:

- Chết rồi! Vậy là cháu phải khởi hành trong nay mai rồi!

- Bác sẽ đi với cháu.

- Không! Bác phải ở nhà. Cháu đi với Chư và NiNa.

AnDu lắc đầu:

- Không được đâu! Bác không thể để cháu và hai đứa nhỏ kia đi cuộc hành trình dài dằng dặc như thế, nhất là lúc xuyên qua biên giới Ý rất nguy hiểm. Bọn đạo tặc thường xuất hiện khoảng biên giới đó.

MaiAnh cương quyết nói:

- Dù nguy hiểm thế nào cháu vẫn muốn bác ở lại nhà để đón chờ tin tức của ĐạtSon. Một mai chàng đến tìm cháu kịp thời thì bác hãy tức tốc cùng chàng qua LuCa gặp cháu. Chàng phi ngựa giỏi, chắc sẽ thu ngắn cuộc hành trình và bắt kịp xe cháu.

Nghe MaiAnh bảo mình ở lại nhà để đón ĐạtSon, AnDu hoàn toàn đồng ý. Tuy nhiên AnDu vẫn không an tâm để nàng đi xa với hai đứa con nít non choẹt như Chư và NiNa nên bảo:

- Hay là cháu nên mang cô AĐỜLài đi với cháu.

MaiAnh suy nghĩ một lúc rồi nói dứt khoát:

- Không đâu! Cháu nghĩ, Chư và NiNa đi với cháu đủ rồi! Chư tuy còn trẻ nhưng can đảm và giỏi xoay sở, cháu cũng rất an tâm. Nếu như đem cô AĐỜLài thì không tiện lắm. Cô lớn tuổi, sức khoẻ yếu kém, sợ cô không chịu nổi cực nhọc đường xa.

Thật ra AĐỜLài từ khi thoát khỏi nhà lao của mụ Phan-Chong sức khoẻ chưa bình phục, nên MaiAnh không muốn cô phải lao vào vòng lo âu của mình.

Câu chuyện cô nàng bị PhanXi bắt cóc, MaiAnh vẫn chưa quên.

Hôm đó thừa lúc MaiAnh ra khỏi nhà, Phanxi cho người mang đến nhà trao cô AĐỜLài một thư giả MaiAnh, hẹn gặp ngoài phố. AĐỜLài ngỡ là thư hẹn hò của cháu, liền đi theo người mang thư ra ngoài. Vừa lên xe AĐỜLài bị PhanXi cho ngửi thuốc mê và sau đó bị giam vào gian nhà canh giữ bởi mụ PhangChong. Sở dĩ mụ ta giúp PhanXi làm việc phi pháp này là vì được hắn hứa chia tiền chuộc.

Đến khi MaiAnh đem tiền chuộc tới chỗ hẹn với PhanXi thì hắn nói cô nàng đã trốn mất rồi. MaiAnh không tin lời hắn! Nhưng vài ngày sau cô nàng trở về nhà với ân nhân giải thoát cô khỏi nhà giam.

Người ân nhân này chính là người giao thức ăn hàng ngày cho mụ PhangChong. Vì thấy mụ sống một mình mà đặt mua

hai phần ăn nên ông ta tò mò theo dõi. Nhờ đó ông cứu cô AĐờLài trốn khỏi nhà giam.

Từ khi AĐờLài về nhà, MaiAnh muốn cô an tâm tịnh dưỡng nên giấu kín mọi lo âu phiền muộn của mình. Đó cũng là lý do nàng không muốn đưa cô đi theo qua LuCa.

AnDu đã hiểu ý MaiAnh nên không nài ép nữa. MaiAnh hỏi:

- Bác có thể xin một giấy thông hành với chiếu kháng cho cháu đi LuCa chứ?

AnDu gật đầu:

- Ta lo được! Nhưng có một việc, dù là người do nghĩa phụ cháu chọn, ta quyết không chấp nhận việc cháu lấy đại một ông chồng bá vợ không quen biết. Thử hỏi, Hoàng-đế biết được sẽ nổi trận lôi đình thế nào?

MaiAnh mỉm cười chua chát:

- Nếu cháu không kết hôn theo giao ước của nghĩa phụ thì không phá bỏ được hôn thú với PhanXi! Còn Hoàng thượng một khi biết lý do tại sao cháu phải lấy chồng khẩn cấp, thì chính ông ta càng tìm chồng gấp cho cháu nữa! Vì vậy chẳng thà cháu lấy người do cha Gathi lựa chọn, hơn là người của Hoàng-thượng đề ra, càng chua xót mỉa mai hơn!

AnDu không biết tính kế nào để cứu MaiAnh, nét mặt dàu dàu.

Cả hai đều mang tâm trạng khốn khổ tuyệt vọng trước một vấn đề nan giải!

AnDu là người xoay sở, đa mưu túc trí, mà đành bó tay trước định mạng khắc khe của MaiAnh!

Ông ngồi thần thờ một lúc rồi uể oải đứng lên kéo sáo cửa sổ xuống, vừa nói:

- Bác cầu xin cho ĐạtSơn đến kịp thời để bác dẫn đến LuCa gặp cháu.

Ông nói đến đó niềm xúc động dâng lên... Ông bỏ mặc MaiAnh ngồi một mình, đứng lên chạy nhanh về tư phòng mình đóng ập cửa lại...

\* \* \*